

Marine Harvest ASA 5. jaanuaril 2018 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 26. oktoobri 2017. aasta otsuse peale kohtuasjas T-704/14: Marine Harvest ASA versus Euroopa Komisjon

(Kohtuasi C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Kohtumenetluse keel: inglise

Pooled

Apellant: Marine Harvest ASA (esindaja: R. Subiotto, QC)

Teine menetlusosaline: Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

- tühistada Üldkohtu otsus tervikuna või osaliselt;
- tühistada komisjoni 23. juuli 2014. aasta otsus või teise võimalusena tühistada apellandile selle otsusega määratud trahvid või kolmanda võimalusena vähendada oluliselt apellandile selle otsusega määratud trahve;
- mõista käesoleva menetlusega ja Üldkohtu menetlusega seotud apellandi kohtukulud ja muud kulud välja komisjonilt;
- vajaduse korral saata kohtuasi Üldkohtusse tagasi otsuse tegemiseks kooskõlas Euroopa Kohtu otsusega;
- võtta kõik muud meetmed, mida kohus peab asjakohaseks.

Väited ja peamised argumendid

Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab apellant kaks väidet.

1. Esimene väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, jättes antud asjas kohaldamata määruse (EÜ) nr 139/2004⁽¹⁾ (edaspidi „ühinemismäärus“) artikli 7 lõike 2.
 - a. Esiteks rikkus Üldkohus õigusnormi mõiste „üks koondumine“ tõlgendamisel, eelkõige jättes tähelepanuta ühinemismääruse põhjenduse 20 kui EL seadusandja tahte – käsitleda „ühe koondumisena“ kõiki „tingimuslikult seotud“ tehinguid – tõlgendamise aluse.
 - b. Teiseks rikkus Üldkohus õigusnormi ühinemismääruse artikli 7 lõike 2 eesmärgi tõlgendamisel.
2. Teine väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, määrates sama tegevuse eest kaks trahvi.
 - a. Kohtuotsuses on rikutud *ne bis in idem* põhimõtet seeläbi, et Marine Harvestile määrati Maleki 48,5 % osaluse omandamisega seoses kaks trahvi: esiteks 10 miljonit eurot ühinemismääruse artikli 14 lõike 2 punkti a alusel koondumise väidetava läbiviimise eest enne sellest teatamist (ühinemismääruse artikli 4 lõike 1 väidetav rikkumine) ja teiseks 10 miljonit eurot ühinemismääruse artikli 14 lõike 2 punkti b alusel koondumise väidetava läbiviimise eest enne selleks loa saamist (ühinemismääruse artikli 7 lõike 1 väidetav rikkumine).

- b. Teise võimalusena on kohtuotsuses rikutud arvessevõtmise põhimõtet, kuna selles ei võetud teise karistuse määramisel arvesse esimest karistust.
- c. Kolmanda võimalusena on kohtuotsuses rikutud õigusnormi, kuna ei ole kohaldatud rikkumiste kogumi põhimõtet: artikli 4 lõikes 1 kehtestatud teatamiskohustuse väidetav rikkumine on spetsiifilisem rikkumine ning hõlmab seega ühinemismääruse artikli 7 lõikes 1 kehtestatud rakendamiskeelu väidetavat rikkumist, mis on üldisem rikkumine.

⁽¹⁾ Nõukogu 20. jaanuari 2004. aasta määrus (EÜ) nr 139/2004 kontrolli kehtestamise kohta ettevõtjate koondumiste üle (EÜ ühinemismäärus) (ELT 2004, L 24, lk 1; ELT eriväljaanne 08/03, lk 40).

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Ungari) 8. jaanuaril 2018 – Sole-Mizo Zrt. versus Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Kohtuasi C-13/18)

(2018/C 142/31)

Kohtumenetluse keel: ungari

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja: Sole-Mizo Zrt.

Vastustaja: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Eelotsuse küsimused

1. Kas ühenduse õiguse sätetega, nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiiviga 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽¹⁾ (edaspidi „käibemaksudirektiiv“) (eriti arvestades selle artiklit 183) ning tõhususe, vahetu õigusmõju ja võrdväärsuse põhimõtetega on kooskõlas selline liikmesriigi tava, mille kohaselt viivitusintressi käsitlevate õigusnormide analüüsimisel lähtutakse eeldusest, et riigi maksuamet ei ole toime pannud õigusrikkumist (tegematajätmist) – s.t ei ole viivitanud maksukohustuslaste tasumata ostude pealt tasutud käibemaksu tagastamatu osa suhtes –, sest sel ajal, kui riigi maksuamet taotlust lahendas, oli ühenduse õigust rikkuv siseriiklik õigusnorm kehtiv ja Euroopa Kohus tuvastas alles hiljem, et selles sätestatud nõue on ühenduse õigusega vastuolus?
2. Kas ühenduse õigusega, konkreetselt käibemaksudirektiiviga (eriti arvestades selle artiklit 183) ning võrdväärsuse, tõhususe ja proportsionaalsuse põhimõtetega on kooskõlas selline liikmesriigi tava, mille kohaselt tehakse viivitusintressi käsitlevate asjakohaste õigusnormide analüüsimisel vahet selle järgi, kas riigi maksuamet ei tagastanud maksu, järgides sel ajal kehtinud siseriiklike õigusnorme – mis pealegi rikkusid ühenduse õigust – või ei tagastanud maksu neid õigusnorme rikkudes, ja näeb käibemaksu pealt – mida ei saanud tagasi nõuda mõistliku aja jooksul siseriiklikus õiguses sätestatud nõude tõttu, mille Euroopa Kohus tunnistas liidu õigusega vastuolus olevaks – tasumisele kuuluva intressi summa osas ette kaks piiritletavat perioodi, nii et,

— esimesel perioodil on maksukohustuslastel õigus saada viivitusintressi ainult keskpanga baasintressimääras, võttes arvesse, et kuna ühenduse õigusega vastuolus olev Ungari õigusnorm kehtis sel ajal ikka veel, ei toiminud Ungari maksuamet õigusvastaselt, kui ta ei lubanud arvetel märgitud käibemaksu mõistliku aja jooksul välja maksta, samas kui